

Popolcová streda

Rozjímanie na Popolcovú stredu. Navrhované témy sú: pôstne obdobie je časom obrátenia; modlitba, almužna a pôst; neustály návrat do Otcovho domu.

14.02.2024

„PANE, zmilúvaš sa nad všetkými a nepohrdaš ničím, čo si stvoril; zatváraš oči nad hriechmi ľudí, aby sa kajali, a si k nim láskavý, lebo si Boh a náš Pán“^[1]. Tieto slová z Knihy múdrosti, ktoré zaznievajú na

začiatku Omše, sú vstupnou bránou do pôstneho obdobia.

Počas liturgického slávenia pristúpime ku kňazovi a pokloníme sa, aby sme prijali udelenie popola. Pripomenieme si Ježišovu výzvu: „Kajajte sa a verte evanjeliu“; alebo upozornenie inšpirované knihou Genezis: „Pamätaj, že si prach a na prach sa obrátiš“. Je to silné gesto, ktoré nás nabáda zamyslieť sa nad tým, aký krehký je náš život. Za týmto obradom však môžeme objaviť nehu Boha, ktorý nás hľadá. Svätý Josemaría sa vyjadril: „Liturgia pôstneho obdobia niekedy naberá tragický podtón ako dôsledok rozjímania nad tým, čo pre človeka znamená odlúčiť sa od Boha. Tento záver však nemá posledné slovo. Posledné slovo patrí Bohu a je to slovo jeho vykupiteľskej a milosrdnej lásky, slovo o našom Božom detstve“^[2].

V našej existencii sú chvíle, keď si všimneme svoju krehkosť: ťažkosti v rodine alebo v práci, zdravotné problémy, neočakávané udalosti; predovšetkým keď v sebe zakúsime hriech. To všetko nás môže priviesť k myšlienke, že sme „prach a popol“. Kresťanská viera nám však dáva presvedčenie, že Božie milosrdenstvo je väčšie. Uprostred našich obmedzení môžeme vždy spievať so žalmom: „Zem je plná jeho milosrdenstva“ (Ž 33, 5). Božia trpezlivosť je taká veľká, že práve vtedy, keď sa od neho odvraciame, nás podnecuje túžiť po jeho láske. Pôstne obdobie je vhodným časom na to, aby sa táto túžba zmenila na obrátenie, na návrat do Otcovho domu, aby sme nanovo zakúsili jeho nežnosť.

AJ KEĎ ŽIJEME obklopení Pánovým milosrdenstvom, niekedy môžeme na túto skutočnosť zabudnúť. Ježiš nám však v evanjeliu pripomína, že Boh na nás neustále hľadá. Keď nám vysvetľuje, ako máme dávať almužnu, ako sa máme modliť, ako sa máme postiť, Pán trvá na tom, že sa neoplatí robiť to preto, aby nás videli iní; potom Pána zanedbávame a naše dobré skutky sa kazia. Na druhej strane Boh vidí „v skrytosti“ (Mt 6, 4), načúva intimite nášho srdca. Pôstne obdobie je vhodným časom na to, aby sme prestali žiť obrátení navonok a naopak, pestovali si vnútornú klímu schopnú prijímať skutočnosť novým, nadprirodzenejším spôsobom.

„Duchovne dozrievame tým, že sa obraciame k Bohu, a obrátenie sa dosahuje prostredníctvom modlitby, ako aj správne chápaného pôstu a almužny. Nie sú to len prechodné "praktiky", ale stále postoje, ktoré

dávajú trvalú podobu nášmu obráteniu k Bohu. Pôst ako liturgické obdobie trvá len štyridsať dní v roku: na druhej strane sa musíme stále obracať k Bohu; to znamená, že je potrebné neustále sa obracať. Pôstne obdobie musí zanechať v našom živote silnú a nezmazateľnú stopu“^[3].

Cesta modlitby, almužny a pôstu, primeraná našej osobnej situácii, nás počas týchto dní povedie k pozdvihnutiu zraku. „Viac času stráveného v modlitbe pomáha nášmu srdcu odhaliť tajné lži, ktorými klameme sami seba, aby sme nakoniec mohli hľadať útechu v Bohu (...). Cvičenie v almužne nás oslobodzuje od chamtivosti a pomáha nám objaviť, že druhý je môj brat: to, čo mám, nikdy nie je len moje (...). Pôst nás prebúdza, robí nás pozornejšími voči Bohu a blížnemu, roznečuje našu vôľu poslúchať Boha, ktorý jediný nasýti náš hlad“^[4].

„POZERÁME SA na márnotravného syna a uvedomujeme si, že je čas, aby sme sa aj my vrátili k Otcovi.

Podobne ako ten syn, aj my sme zabudli na vôňu domova, premrhali sme vzácne statky pre nepodstatné veci a zostali sme s prázdnyimi rukami a nešťastným srdcom. Padli sme: sme deti, ktoré stále padajú, sme ako malé deti, ktoré sa pokúšajú chodiť a padajú na zem a vždy potrebujú, aby ich otec opäť zdvihol“^[5].

Uznanie, že Pánovo milosrdenstvo naplňa zem, že je Otcom, ktorý na nás neustále čaká, nás nevedie k pasivite. Naopak, táto láska dáva do pohybu našu iniciatívu hľadať spôsoby, ako nájsť cestu späť k Bohu. A jednou z privilegovaných ciest je sviatosť zmierenia: „Je to Otcovo odpustenie, ktoré nás stavia späť na nohy: Božie odpustenie, spoveď, je

prvým krokom na našej ceste návratu“^[6]. Tam sa stretávame s otcovskou tvárou Boha, ktorý nás povzbudzuje a miluje ako svoje deti.

„Ľudský život v istom zmysle predstavuje neustály návrat do domu nášho Otca,“ povedal svätý Josemaría. „Návrat skrze ľútosť, skrze obrátenie srdca, ktoré predpokladá túžbu po zmene, pevné rozhodnutie polepšiť svoj život, a ktoré sa následne prejaví v skutkoch obety a odovzdania sa“^[7]. V tomto pôstnom období, ktoré je cestou späť a bližšie k Otcovmu domu, môžeme vnímať prítomnosť presvätej Márie, ktorá nás sprevádza. Do jej rúk môžeme vložiť svoju túžbu po vnútornom obrátení, aby sme mohli sláviť Veľkú noc jej Syna.

[1] Úvodný spev, Omša na Popolcovú stredu.

[2] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 66.

[3] Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 14-III-1979.

[4] František, *Posolstvo*, 6-II-2018.

[5] František, *Homília*, 17-II-2021.

[6] Ibid.

[7] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 64.